

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **X. P. B.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-81779-5/SO-2025,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-81779-5/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 8. 4. 2025, č. j. OAM-2934-25/PP-2024, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území, a to 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce přitom navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V tomto návrhu uvedl, že pokud nebude odkladný účinek žalobě přiznán, žalobce zcela ztratí možnost legálního pobytu na území České republiky a bude ho muset ve stanovené lhůtě opustit, ačkoliv zde pobývá již delší dobu, a má tudíž na území vytvořeno rodinné a sociální zázemí. Zdůraznil též, že na území České republiky žijí jeho děti – dcera L. B., nar. X (občanka České republiky), a nezletilý syn K. M. B., nar. X (trvalý pobyt), s nimiž je v pravidelném kontaktu a podílí se na jejich výchově a péči o ně. Aby se žalobce vyhnul

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu na území České republiky bez platného povolení k pobytu, resp. správnímu vyhoštění, musel by okamžitě vycestovat z území – tj. fakticky ukončit své aktivity na území České republiky. Konstatoval, že jeho děti zde žijí od malička spolu s matkou, přičemž tak nemohou vycestovat spolu se žalobcem do země jeho původu, což znamená případný velmi vážný zásah do jejich rodinného a soukromého života. Nucené vycestování je tedy dle žalobce nepřiměřené důvodům vycestování. Žalobce k tomu dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. Uvedl, že ve věci nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, spočívající v závažné újmě, neboť hrozbu takové újmy žalobce neprokázal. Dále žalovaný zmínil pobytovou historii žalobce, který na území České republiky přicestoval dne 30. 4. 2009 a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „rodinný“ až do dne 30. 8. 2022. Následně žalovaný popsal, že z provedených výsledků ve věci jednoznačně vyplynulo, že dcera žalobce žije v Praze, přičemž její přesnou adresu žalobce nezná. Společnou domácnost nesdílejí, a to již od doby studia dcery, jehož zahájení a jméno školy si žalobce nepamatuje. Dále bylo zjištěno, že dcera žalobce již pracuje, avšak žalobce nezná jejího zaměstnavatele, její pracovní dobu ani příjem ze zaměstnání. Žalobce dále uvedl, že se s dcerou nestýká a navštívil ji pouze dvakrát, a to při stěhování postele (v roce 2023) a podruhé, když dostala předvolání k výsledku v předchozím žalobcově řízení. V telefonickém kontaktu jsou velmi málo. Žalovaný poté doplnil, že žalobce nesdílí společnou domácnost ani s jeho nezletilým synem, který se s jeho matkou dne 14. 5. 2025 přestěhoval do Prahy. Argumenty žalobce tak dle názoru žalovaného nenaznačují nepřiměřenost dopadu rozhodnutí tak, jak je vnímána soudní judikaturou.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s., platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění je prokazováno žalobcem, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samého žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že žalobcův majetek se zmenší, a tím bude žalobci způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není

hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.

6. Soud veden shora uvedeným testem posoudil předmětný návrh a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. existenci újmy, která by byla způsobena výkonem nebo jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí.
7. V projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí ve věci zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Soud tak považuje pro danou věc za zcela stěžejní, že žalobce ve správním řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, požádal o vydání zcela nového povolení k pobytu. Touto podstatnou okolností se skutkový stav v posuzované věci seznatelně odlišuje od situace, kdy např. dojde k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého či trvalého pobytu, popř. k jeho zrušení, neboť v důsledku takového rozhodnutí se postavení účastníka řízení (cizince) změní. Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100) pak dospěla k závěru, že za takového skutkového stavu lze žalobě přiznat odkladný účinek, neboť již samotné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení určitého pobytového statusu, resp. o jeho zrušení, je schopno žadateli přivodit újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., a to zejména z důvodu, že jím žadatel ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a je fakticky nucen ho opustit. V nyní řešeném případě je však skutkový stav zásadně odlišný od toho, na jehož základě byl zformulován shora uvedený právní závěr, a to právě tím, že došlo k zamítnutí žádosti žalobce o vydání nového povolení k přechodnému pobytu.
8. S ohledem na předestřené skutečnosti tak soud konstatuje, že je v projednávané věci vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobci vzniknout újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nijak nemění jeho pobytový status – resp. nic nemění na jeho dosavadním právním postavení.
9. Prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, přitom bylo výhradně na žalobci. Tuto povinnost však žalobce nesplnil, jelikož je z výše uvedeného zjevné, že výkon napadeného rozhodnutí pro něj nemůže znamenat újmu podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
10. Vzhledem ke konstatovaným skutečnostem, kdy je možno zdůraznit, že žalobce ohledně již první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku

žalobě neunesl břemeno tvrzení, natožpak břemeno důkazní, ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných podmínek, jak byly už dříve vymezeny, a soud proto návrh na přiznání odkladného účinku žalobě výrokem I. usnesení zamítl.

11. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobci) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
12. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **7849001225**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 13. srpna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce